

[Udenrigsministeren.]

lende for os. Man ser her denne frygt, som på forskellig måde har været antydet i debatten, for, at vi en skønne dag skal læse i avisen, at nu er der et fait accompli i form af en indgået aftale mellem England og de seks, som vi står uden for. Jeg tror ikke, denne risiko er meget stor. Jeg kan overhovedet meget vanskeligt forestille mig, at England og Frankrig skulle være i stand til at føre disse forhandlinger færdig til noget endeligt resultat. Det, man kan gå ud fra, er, at de finder et vist fælles grundlag i deres politiske, europæiske tænkning, som kan danne basis for, at egentlig forpligtende forhandlinger indledes, og disse egentlig forpligtende forhandlinger må føres på et meget bredere grundlag, hvor såvel de syv som de seks må være med.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel mente at kunne konstatere, at EFTA-landene ikke føler sig stærke nok som gruppe til at kunne forhandle. Det må jeg virkelig ganske afvise. Noget sådant kan overhovedet ikke konstateres af det, der her foregår, for det er et forsøg på at skabe den nødvendige første kontakt mellem England og Frankrig, og uden at denne kontakt bringes i stand og fører til en vis fælles forståelse, kan disse tilsigtede bredere forhandlinger mellem de syv og de seks naturligvis ikke komme i gang.

Når både det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Per Federspiel opfordrer til, at man benytter de syv som et handelspolitisk instrument i disse forhandlinger, og endog er så venlige at opfordre mig til at tage initiativ til, at noget sådant sker, så vil jeg sige, at det anser jeg for noget ganske selvfølgeligt. Hvis en engelsk-fransk forståelse opnås, der er tilstrækkelig til at motivere bredere forhandlinger mellem de to markedsgrupper, går jeg ud fra som givet, at de syv vil blive forhandlingsorganet for frihandelsområdelandene, og jeg håber også, at de syv vil vise sig at have en sådan styrke, at vi kan forhandle med de seks på lige fod.

Det var det ønske, det ærede medlem hr. Per Federspiel udtrykte.

Den tredje risiko, som det ærede medlem hr. Poul Møller pegede på, er, at England gennem sine forhandlinger når frem til en løsning, der udelukker andre, og som altså også ville udelukke os. Heller ikke denne risiko tror jeg er synderlig stor. Her må jeg henvise til den tankegang, jeg udviklede i mine kommentarer til det foregående punkt.

Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Per Federspiel og dermed med partiet venstre i, at Danmark ikke kan undvære de seks, og jeg vil gerne understrege, at det aldrig nogen sinde har været hverken denne eller den foregående regerings hensigt, at Danmark skulle undvære de seks. Danmark og især dansk landbrug kan ikke undvære Tyskland og Italien som markeder. Jeg kunne i samme forbindelse også nævne dansk industri. Vi ved, at Tyskland ved siden af Sverige vel er dansk industris største enkelte eksportmarked, og det forholder sig da heller ikke sådan, som man næsten kunne få indtryk af, når man hører det ærede medlem hr. Anders Andersen tale, at regeringen skulle have set bort fra, at der var noget som helst hensyn at tage i forbindelse med vor eksport til Tyskland.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen, der ikke alene er folketingsmand, men også er præsident for Landbrugsrådet, er jo betydelig bedre orienteret om disse ting, end man skulle tro, når man hører ham tale fra denne talerstol. Jeg kan i øvrigt ikke tilbageholde en bemærkning om, at jeg faktisk foretrækker at forhandle med organisationsmanden Anders Andersen fremfor med det ærede medlem hr. Anders Andersen i hans egenskab af politiker. Jeg synes oprigtigt talt, at den fremstilling, det ærede medlem søgte at give her fra talerstolen, var for ensidig og rummede for mange fordrejelser i de polemiske udfald mod regeringen. Hvorfor i al verden kan man ikke tale sagligt om disse ting? Jeg mener, vi står os ved det, og jeg tror også, at dansk